

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/21/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013201510
Dátum vydania rozhodnutia:	17.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013201510.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľa: F. S. P., bytom I. XX, G., právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Matúš Meheš, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Nevädzová 6c, proti odporcovi: Hlavné mesto SR Bratislava, o priznanie nároku na poskytnutie bytovej náhrady, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. MAGS SNM 28580/13-282763/973/Do zo dňa 18. júna 2013, o odvolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/67/2013-32 z 29. novembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/67/2013-32 z 29. novembra 2013 **p o t v r d z u j e**.

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 170,45 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa Advokátska kancelária JUDr. Matúš Meheš, s.r.o. Bratislava, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie odporcu č. MAGS SNM 28580/13-282763/973/Do z 18. júna 2013 a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 418,63 eur.

Odporca rozhodnutím č. MAGS SNM 28580/13-282763/973/Do z 18. júna 2013 podľa § 9 ods. 5 zák. č. 260/2011 Z. z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom navrhovateľovi nepriznal nárok na bytovú náhradu za dvojizbový byt č. X na I. W.. č. XX v G., pretože navrhovateľ, o ktorého skoršej žiadosti bolo konanie právoplatne zastavené, nepodal žiadosť do 31.12.2012 v zmysle § 16a zákona, ale až dňa 30.4.2013.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že navrhovateľovi bol vypovedaný nájom bytu podľa § 3 ods. 1 zákona o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom dňa

14.1.2012. Navrhovateľ podal žiadosť o priznanie bytovej náhrady zo dňa 15.2.2012, doručenou odporcovi v ten istý deň. Konanie o tejto prvej žiadosti odporca zastavil rozhodnutím č. MAGS SNM 35667/2012-384561/335/Do z 15.10.2012 podľa § 30 ods. 1, písm. d/ a § 46 Správneho poriadku, keď navrhovateľ napriek výzve a poučeniu o možnosti zastavenia konania v stanovenej lehote nedoložil znalecké posudky na určenie všeobecnej hodnoty jeho majetku. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.12.2012. V poradí druhú žiadosť o priznanie bytovej náhrady navrhovateľ doručil odporcovi dňa 30.4.2013.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na novelu vykonanú zákonom č. 355/2012, účinnou od 23.11.2013, ktorá zaviedla dve prekluzívne lehoty na podanie žiadosti o poskytnutie bytovej náhrady, jednak v ustanovení § 7a, a to do 30.4.2013 a jednak v prechodnom ustanovení § 16a, do 31.12.2012. Zavedenie nových prekluzívnych lehôt na podanie žiadosti vyplýva zo skutočnosti, že nie všetci prenajímatelia a nájomcovia stihli v pôvodných lehotách nájom vypovedať, resp. o bytovú náhradu úspešne požiadať.

Krajský súd vzhľadom k postaveniu navrhovateľa, o ktorého prvej žiadosti sa nerozhodlo podľa § 9 ods. 5 zák. č. 266/2011 Z. z. tak, že nárok na bytovú náhradu sa mu nepriznal, uviedol, že nemôže byť horšie, ako postavenie takého nájomcu, ktorý podľa právnej úpravy do prijatia zák. č. 355/2012 Z. z. o priznanie bytovej náhrady vôbec nepožiadaval. Podľa jeho názoru má takýto nájomca v zmysle zák. č. 355/2012 možnosť podať žiadosť do 30.4.2013, preto aj navrhovateľovu žiadosť, doručenú odporcovi v tejto lehote treba považovať za podanú včas. Navyše ku dňu účinnosti zák. č. 355/2012 konanie o prvej žiadosti nebolo právoplatne skončené, aj preto naň nemožno aplikovať ustanovenie § 16a, keďže sa dotýka tých nájomcov, ktorým sa bytová náhrada nepriznala, teda nájomcov, ktorých negatívne rozhodnutie podľa § 9 ods. 5 zák. č. 260/2011 Z. z. už nadobudlo právoplatnosť.

Na základe vyššie uvedeného krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci zrušil podľa § 250j ods. 2, písm. a/ O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úspešnému navrhovateľovi krajský súd priznal podľa § 142 ods. 1 O.s.p. náhradu trov konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 418,63 €.

Proti rozsudku krajského súdu podal odporca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie z dôvodu, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil v otázke včasnosti podania druhej žiadosti navrhovateľa.

Uviedol, že v danom prípade neboli splnené podmienky za akých môže žiadateľ podať novú žiadosť vzhľadom k tomu, že navrhovateľ žiadal odporcu o poskytnutie bytovej náhrady už v roku 2012, žiadosťou z 15.2.2012. Odporca vydal rozhodnutie č. MGS SNM 35667/2012-384561/335/Do z 15.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 7.12.2012 a ktorým odporca ako príslušný na konanie podľa § 7 ods. 5 zákona č. 260/2011 Z. z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov, podľa § 30 ods. 1 písm. d/ a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, zastavil konanie vo veci jeho nároku na poskytnutie bytovej náhrady. Vzhľadom k tomu, že vo veci žiadosti navrhovateľa bolo právoplatne rozhodnuté, jeho nová žiadosť o bytovú náhradu nespĺňa taxatívne vymedzené ustanovenie § 7a zákona č. 260/2011 Z. z. Podľa názoru odporcu, tým, že zastavil konanie, analogicky mu nepriznal ani bytovú náhradu. Uviedol, že navrhovateľ mal možnosť využiť riadny opravný prostriedok a nemôže súhlasiť s tvrdením krajského súdu, že ak sa mu nárok na bytovú náhradu nepriznal, jeho postavenie nemôže byť horšie ako postavenie nájomcu, ktorý o priznanie bytovej náhrady vôbec nepožiadaval. V závere odvolania poukázal na to, že postavenie navrhovateľa v konaní nebolo neisté a ani znevýhodnené oproti ostatným žiadateľom.

K podanému odvolaniu odporcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril navrhovateľ a navrhol aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok a navrhovateľovi priznal trovy odvolacieho konania. Poukázal na ustanovenie § 9 ods. 5 zákona č. 260/2011 Z. z., podľa ktorého „ak žiadateľ spĺňa

podmienky na poskytnutie bytovej náhrady, obec rozhodne o priznaní nároku na bytovú náhradu, inak rozhodnutím nárok neprizná“, teda rozhodnutie odporcu o zastavení konania vo veci nároku na poskytnutie bytovej náhrady nie je možné považovať za rozhodnutie vo veci samej. S rozhodnutím o zastavení konania je vylúčené spájať hmotnoprávne alebo procesnoprávne účinky rozhodnutia vo veci samej. Názor odporcu o analógii nepriznania bytovej náhrady v prípade zastavenia konania o nároku na poskytnutie bytovej náhrady je podľa názoru navrhovateľa špekulatívny a neprípustný v akomkoľvek ohľade, nakoľko nenachádza žiadnu právnu oporu v žiadnom právnom predpise platnom na území Slovenskej republiky či judikatúre. Vo vyjadrení k odvolaniu ďalej uviedol, že rozhodnutie odporcu o zastavení konania je prekročením zákonom priznanej právomoci odporcu, v dôsledku čoho je toto rozhodnutie nezákonné.

Navrhovateľ ďalej vo vyjadrení uviedol, že prijatie právnej úpravy zákonodarcom v oblasti nájomných vzťahov k bytom v podobe zákona malo za cieľ okrem iného chrániť právo nájomcov na bývanie, konkrétne v podobe práva na bytovú náhradu. Postupom odporcu a vydaním preskúmaného rozhodnutia bolo jednoznačne zasiahnuté do práv navrhovateľa tým, že odporca svojim konaním nespravodlivo odňal navrhovateľovi právo na bytovú náhradu, čím došlo k vzniku ujmy navrhovateľa, ktorý nemá žiadnu inú alternatívu a možnosť, aby si zabezpečil náhradné bývanie sám z vlastných prostriedkov. Poukázal aj na ustanovenie § 3 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorého „Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania....musia poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu“. Vzhľadom na závažnú povahu otázky bytovej náhrady a práva na ňu v zmysle zákona č. 260/2011 Z. z., ktorej zodpovedanie môže mať dopad až na samotnú existenciu dotknutej osoby, mal odporca v zmysle § 3 ods. 1 a 2 správneho poriadku dbať na ochranu práv a záujmov navrhovateľa ako žiadateľa o bytovú náhradu a pokiaľ nerozhodol meritórne, mal v záujme dodržania zásad správneho konania ako aj s prihliadnutím na účel a zmysel zákona č. 260/2011 Z. z. upozorniť navrhovateľa na zmeny dotýkajúce sa možnosti podania žiadosti žiadateľmi spĺňajúcimi podmienky. Súčasne si navrhovateľ v zmysle ustanovenia § 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 170,45 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. júna 2015 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd v medziach podaného odvolania preskúmal obsah súdneho a administratívneho spisu (v predloženom rozsahu) a dospel k záveru, že skutkové a právne závery krajského súdu sú vecne správne a preto je dôvod na potvrdenie odvolaním napadnutého rozsudku s doplnením nasledovných dôvodov odvolacieho súdu.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správneho orgánu, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Predmetom súdneho konania v prejednávanej veci je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu, ktorým navrhovateľovi podľa § 9 ods. 5 zák. č. 260/2011 Z. z. nepriznal nárok na poskytnutie bytovej náhrady.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu.

Podľa § 7a zák. č. 260/2011 Z. z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom žiadateľ, ktorý nepodal žiadosť podľa § 7 ods. 1, a žiadateľ, ktorému bol vypovedaný nájom bytu alebo ktorý vypovedal nájom bytu podľa § 3a, môže podať žiadosť do 30. apríla 2013 obci, v územnom obvode ktorej sa nachádza byt, ktorý sa má vypratať; inak jeho nárok na poskytnutie bytovej náhrady zanikne.

Podľa § 9 ods. 5 citovaného zákona ak žiadateľ spĺňa podmienky na poskytnutie bytovej náhrady, obec rozhodne o priznaní nároku na bytovú náhradu, inak rozhodnutím nárok neprizná.

Na základe vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že na navrhovateľa by sa ustanovenia § 7a zák. č. 260/2011 Z. z. nevzťahovali v prípade, ak by odporca o jeho prvej žiadosti rozhodol tak, že by vydal meritórne rozhodnutie. Odporca však vydal rozhodnutie o zastavení konania, ktorého účinky v žiadnom prípade nemôžeme spájať s účinkami rozhodnutia vo veci samej.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že postavenie navrhovateľa, o ktorého žiadosti nebolo rozhodnuté podľa § 9 ods. 5 zák. č. 260/2011 Z. z. nemôže byť horšie ako postavenie nájomcu,

ktorý podľa právnej úpravy do prijatia zák. č. 355/2012 Z. z. o priznanie bytovej náhrady vôbec nepožiadaval.

Skutočnosti, ktorými odporca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu odporcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súladný so zákonom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý mal úspech v odvolacom konaní priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Trovy odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby:

1. vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 03.03.2014 vo výške 134 € podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (účinnejšie v čase vykonania právneho úkonu), vo výške 1/6 základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. 134 € a paušálna náhrada výdavkov vo výške 8,04 € podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.,
celkom 142,04 € + 20% DPH = 170,45 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.